

Helene Bergs tale om usædelighed

Taler

Helene Berg
Kvindesagsforkæmper

Naar man taler om faldne Kvinder, da tænker man som oftest kun paa de lavere Samfundsklasser, og Folk er villige til at indrømme, at der er megen Usædelighed blandt Tjenestepiger, Fabrikspiger og desl. Men Ulykken er, at den sædelige Fordærvelse trænger langt højere op, ja, at i Virkeligheden Usædeligheden som en Pestsmitte har gennemsyret hele vort Folk. Endnu er der mange Kvinder, dér intet vil vide derom, der afviser al Tale om disse Forhold som noget, der ikke angaar dem, og som de ikke vil kende; men ingen har Ret til at være uvidende om noget, der saaledes ødelægger hele Folket. Thi vort Samfund kan med Rette lignedes ved en kalket Grav. Uden paa ser det meget pænt ud; men af og til indtræffer der en Begivenhed, hvorved der lettes lidt paa Stenen, og saa staar der en Stank af Raaddenskab ud der fra, saa man maa faa ondt ved det. De „faldne Kvinder” tilbringer deres Tid med at jage efter Mænd; men hvor mange unge Piger af de saa kaldte bedre Klasser er der ikke, som i Virkeligheden gør det samme, hvis hele Væsen, Samtale, Klædedragt viser, at de er som Blomster, hvis Opgave kun er at sidde paa en Stilk og tage sig ud, for at nogen skal faa Lyst til at plukke dem. Og Ansvaret for Kvinderne af de bedre Klasser er langt større, fordi de er voksede op under anderledes beskyttede Forhold; thi hvor mange Piger af Arbejderklassen er der ikke, der er bleven ødelagte allerede som Børn? Forfærdende mange! Naar man rigtigt faar et Indblik i, hvor udbredt Fordærvelsen er, kunde man fristes til at tabe Modet, thi Kampen er saa ulige. For hver en, der vil søge at redde de faldne, er der Hundreder, der vil drage dem dybere ned.

Ja, Kampen er ulige, og at den offentlige, lovbeskyttede Prostitution er en stor Hindring for, at Kampen for Sædelighed kan vinde Fremgang, behøver næppe at paavises. Samfundets Moralfølelse slappes og sløves derved, og Masser af Mennesker bringes til at betragte Prostitutionen som en lovlig Næringsvej, saa god som enhver anden. Og de ulykkelige Piger, som er spærrede inde i Utugtshusene, lider mere og fører et elendigere Liv, end man vel kan tænke sig;

de drikker næsten alle for at bedøve sig, og det gør dem endnu mere sløve og slappe, saa at de, trods al Elendigheden, mangler Kraft til at rejse sig - og samtidigt bliver Ydersiden, de pæne Klæder, Friheden for Arbejde, en Snare og Fristelse for mange fattige Piger, der ikke forstaar Elendigheden, som er inden for. - Tal. havde en Aften besøgt et Bordel og der truffet en ung Pige, der saa saa forunderlig ren og uskyldig ud, at Tal. straks følte sig tiltrukken af hende. Hun fik hende da hen i en Krog og spurgte hende, om hun ikke følte sig ulykkelig ved det Liv, hun førte. Jo, svarede Pigen, det var et rædsomt Liv, men hun saa ingen Udvej til at komme fra det, for Værtinden slap hende aldrig af Syne og lod hende aldrig gaa alene ud. I det samme kaldte Værtinden paa Frk. B. og sagde, at nu maatte hun gaa. Hun maatte da føje sig, men prøvede dog først at tale til Værtinden om det frygtelige Ansvar, hun paadrog sig. Konen syntes højst forbavset over den Tale. Ansvar? Hvad mente Frk.? Var hun ikke som en Moder for disse Børn? Gav hun dem ikke god Mad, gode Klæder og alt, hvad de behøvede? Hvad skulde der blive af dem, hvis hun ikke sørgede for dem? Saa maatte de jo arbejde og have det ondt. Desuden var hun en god Kristen; hun gik jævnligt i Kirke og tog ogsaa undertiden Pigerne med sig. Nej, hun havde intet Ansvar. Hun gjorde, hvad hun skulde, og passede sin Næringsvej. - Er det ikke Lovens Skyld, at Folk kan tænke og tale saaledes?

Og nu Mændene! De medbringer fra saadanne Steder baade aandelig og legemlig Smitte, som de fører med sig ud i Samfundet, og den Luft, der udgaar fra disse Huse, vænner dem mere og mere til at se paa Kvinderne som lavere Skabninger, der ingen Værdi har i sig selv, men kun er skabte for deres Fornøjelse. Derfor er det just Kvinderne, der maa kæmpe mod denne Afskyelighed. - Hvad kan vi Kvinder da gøre? Hver enkelt af os maa være en levende Protest mod Lefleriet i hele sit Væsen, sin Handlemaade, Samtale, Klædedragt. Hun maa ikke leve for at behage Mændene, men for at behage Gud! Og saa kan hun give sit Navn, om ikke andet, til den gode Sag ved at træde ind i vor Forening. Der kan endnu komme bedre Tider, og de kan komme, før vi venter det. „Ét Folk skal fødes paa en Dag”, siger Profeten. Men synes det for haabløst at vente paa det, saa maa vi trøste os med at arbejde for de enkelte Individider.

Kilde

"Hvad vi vil" nr. 27, 1893, s. 106, Kvinfos kvindearkiv.

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Foredrag, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helene-bergs-tale-om-usaedelighed>